

ploios

Lungeanu Vasile

cerul arată melancolic și anxios
de parcă un pictor panicat
l-a dat cu un strat de vopsea
de culoarea plumbului

dacă unesc imaginar
punctele de intensitate maximă
ale căderilor mele obțin
o pânză de păianjen
ca o rețea urbană de autobuze

păcălesc asediul vocilor
cu vată în urechi
și chipul răului cu pleoapele strânse
în palmă, linia vieții
trasată cu creta este în
așteptarea unui ropot de ploaie

torn în forme, asemenea
tiparelor pentru chirpici
gânduri și fapte bune
și le cuibăresc în inimă
așa cum bătrânii lumii
adunau provizii pentru iarnă

o mie de statui de piatră
cu năframe legate la ochi
și guri ferecate pe vecie
bâjbâie după lumină
în spatele norilor întunecați

când cerul începe să plângă
cu lacrimi de culoarea plumbului
și se aud pașii statuiilor tunând
țin palmele lipite de piept
până când creta devine jar